

Никола Вапцаров

Родина

Над тебе Пирин
издига гранити,
обвити във сиви мъгли.
Орли над бедни села
размахват крила
и хала в полята пици.

А бяха години,
когато невинно
люляха ме празни мечти.
Живота бе ведър
и лесен,
живота бе щедър
и песен бе ти.

Но ето –
преминах
през дим,
през масло
и машини,
преминах през
гнет и тегло –
вред, където се борят
за хлеб.

И нещо се счупи
във мене.
Простенах от болка,
но бях без изход.
Погледнах надире
и плюх озлобено
и в теб,
и в самия живот.

Сега си ми близка,
по-близка от майка дори,
но днеска ме плиска
ненужно пролятата кръв,
насън ме души
площадния кървав двубой
на твои герои,

платени със чужди пари...
Тежи ми, Родино,
кошмарно жестоко тежи
димящата кръв
и аз ще те питам –
всичко това
за теб ли бе нужно,
кажи?

Вред мрак.
И в мрака – тегло и робия.
Глад.
Остана стотици години назад.
А нейде живота пулсира,
израства
завод
след завод,
бръмчат пропелери...
А моят народ
работи,
умира,
както в дълбоката
бронзова ера.

Аз пак те обичам,
Родино на Гоце и Даме,
защото израснах,
защото закрепнах във Теб.
И нося в сърцето си младо
тревожното знаме
и вечния устрем
на всички без покрив и хлеб.

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11442>]